

עדיאל ודיקלה גינזברג סיפור ההיכרות שלנו

ההתרגשות גדולה עד מאוד

גם קהיליית היונקים שמחה בחתונת עדיאל ודיקלה

שבמשך היום, לא היה לי פנאי לכך. עקבתי אחרי התפתחויות המחאות השונות דרך הרדיו, ובין היתר, גם אחרי מחאת הרפתנים. בוקר אחד שמעתי את **יעקב בכר**, מזכיר ההתאחדות, מתראיין בנושא. יעקב הסביר מדוע מחאה זו לא שייכת רק לרפתנים ובעלי המשקים, אלא לכל אזרחי ישראל וההתיישבות העובדת והצינונית. החלטתי שזו הפעם מחאה צודקת, ושלמטרות שלה אני מתחברת, והחלטתי להגיע. בהפגנה חילקו כובעים של ההתאחדות, ואני רציתי כובע אחד בשבילי. עדיאל עמד קרוב אלי וחבש כובע, שאלתי אותו "מאיפה הכובע?" הוא אמר לי שאני לא נראית לו רפתנית, ומה בכלל אני עושה בהפגנה הזו....

עדיאל: אחרי שיחה קלה, על רקע הנאום של **ענבל סיבוני**, הצעתי לה לצאת קצת מהעיר ולבוא איתי לטיול, מכיוון שאני גם מודריך טיולים, ולהפתעתי, היא הסכימה. קבענו שנדבר לאחר ט' באב, החלפנו טלפונים ופנינו כל אחד לדרכו. הפגישה הראשונה שלנו הייתה בט"ו באב התשע"ב, מה שאומר שממש עכשיו אנחנו חוגגים כבר שנה.

ובשעה טובה, גם חתונה הייתה השנה, ובכ"ג אייר התחתנו בקיבוץ סעד, וכמו ששרו בחתונה שלנו - "הפרות רקדו עם עגלים" משמחה על החתונה של הרפתן האהוב עליהן...

סימן טוב ונחל טוב
נחל רפתני ישראל!

1 יש גם המשך לשיר שנכתב על פי מנגינת השיר "גולית" של הלהקה האהובה, כוורת.

השיר נכתב לחתונה שלנו, **עדיאל ודיקלה**. וככתוב, הכרנו בהפגנת הרפתנים והתאחדות מגדלי בקר שנערכה ביולי לפני שנה, ברחבת ספריית בית אריאלה בתל אביב.

עדיאל: אני רפתן גאה מזה כ-6 שנים ברפת סעד, ובעצם, אפשר להגיד, כבן קיבוץ וכבן למנהל הרפת, גדלתי ברפת. הסיפורים מכבירים על כך שאבי, מנהל הרפת לשעבר, היה לוקח אותי ואת אחיי איתו לרפת כבר מגיל 3, וכשהיינו מתעייפים, היה מניח אותנו לישון באבוס. כבר מגיל ב"ס, כשהייתי מגיע לחלוב בתורנויות, אהבתי את העבודה, והיא התאימה לי. אחרי הצבא המשכתי ביתר רצינות ואף הצטיינתי בלימודי הנדסאי בעלי חיים והתמחות בצאן ובקר, במכללה להנדסאים רופין.

בקיץ שעבר, לנוכח בהלת מחיר הקוטג' ומחירי מוצרי החלב בכלל, איימו לפגוע לנו, הרפתנים, בשכר ובענף בכלל. החלטנו להצטרף למאבק למען עתיד ענף החקלאות וענף החלב בפרט, לא הייתה שאלה, והתארגנו כולנו לנסיעה לכיוון תל אביב.

דיקלה: אני עירונית מלידה. פרות הייתי רואה רק על אריזות השוקולד. אחרי תואר במדעים וטיולים בעולם, החלטתי ללמוד חינוך וכיום עובדת כנגנת.

בקיץ 2011, כבכל קיץ עד אז, עבדתי כרכזת בקייטנה בתל אביב. באוטו, בדרך לעבודה, הייתי מקשיבה לתכניות החדשות והאקטואליה, מכיוון

"הסיפור הזה מתחיל לא בכפר אלא בעיר זה היה בהפגנה של רפתנים בשמש.

עדיאל נתן שם גב שלא יגעו לו בחלב, כנראה שזה עבד וכבר פנו ללכת...

ולפתע זה קרה היא הופיעה בסערה, מול עינו המשתאות היא נעמדה עם שלט.

לא עברו שלוש דקות הם שכחו מהפרות בין לבין הוא כבר הספיק להזמין אותה לסעד...."

פזמון:

כל הענף אמר תודה והתרגש, אם תרצו להתחתן ברפת זה רק מתבקש, הפרות ירקדו עם עגלים!...."

בכון למצוא זמן גם לזוגיות מחוץ לרפת